

Jaroslava Wernerová

Konzervatoř aneb...

Sbírka zcela neseriózních povídek
z muzikantského světa.

● ■ **pointa**

Konzervatoř

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslava Wernerová
Konzervatoř – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Konzervatoř

aneb...

Student

ve vlastní štávě

Jaroslava Wernerová

● ■ **pointa**

*Pro všechny, kteří rádi vzpomínají na svá studentská léta,
i pro ty, kteří jimi právě žijí.*

NĚCO MÁLO O AUTORCE A JEJÍM POČÍNÁNÍ

S dovolením se Vám představím.

Jmenuji se Jaroslava Wernerová, narodila jsem se mamince a tatínkovi v roce 1987 a žiji dodnes (evidentně). Vlastně se Vám nemám čím pochlubit, neboť jsem dosud nic nevydala. A právě z toho důvodu je vyobrazení čtyřmístné cifry výše takové, jaké je. Ne, vskutku nejde o tiskovou chybu. Pokud se mi podaří ještě někdy něco napsat – a já věřím, že ano – počítejte s tím, že číslice u mého jména bude čím dál menší...

a menší...

a menší...

Priznám se Vám, že myšlenka ke spáchání humoristického díla z prostředí konzervatoře mne postihla už za dob vlastního studia. Jenže tenkrát nebylo dost času ani vůle jej dokončit. Avšak dodnes, přátelé, na toto úžasné místo ráda vzpomínám a dodnes se mi zdávají noční můry, jak nestíhám termíny ke zkouškám. A tak si myslím, že by bylo škoda o tom něco nenapsat. Nyní, až jako dospělá, jsem si čas udělala! Z šuplíku jsem vymetla pavučiny, vyhnala moly, rybenky a všechen ten sajrajt, pod jehož nánosem se krčily desky s nápisem:

„Konzervatoř aneb student ve vlastní šťávě“

Hlavní hrdinkou, která Vás celým tím neštěstím provede, je Helena Matyášová. Skrze Helenu budete mít, milí čtenáři, možnost sledovat nejen příhody dívčiny, ale také ostatních studentů a profesorů nacházejících se v Helenině aktuální přítomnosti. Ztvárňují hektický způsob mladého života, ale současně také radostné období člověka, který je obklopen množstvím přátel. Neustále tak získává nové podněty a dostává se do až absurdních situací. Snahou bylo vykreslit specifické prostředí školy, jak si jej sama pamatuji. Z devadesáti pěti procent (dejme tomu)

jsou příběhy smyšlené. Nebojte! Pod některými fiktivními jmény se skrývají skutečné postavy, nikoli však jejich přesné kopie, jindy jde o kombinaci dvou a více charakterů, ale nezřídka také o zcela neexistující osoby. A protože jich je opravdu hodně, přikládám na zadní stránky výčet (toužíte-li se v tom nimrat).

Předem se omlouvám všem, kteří se v tom třeba najdete :-)

! JEŠTĚ VAROVÁNÍ !

Dílo obsahuje nevybíravý slovník, jenž je ovšem mezi mládeží běžně užívaný. Často poukazuje na nevyzpytatelné duševní diagnózy muzikanta a rozhodně nezastírá jemu typický sklon k alkoholismu. Nic pro slabé národy!

Snad se Vám, hudebním nadšencům, i Vám, co jste múzou nepolíbení, bude má prvotina číst dobře.

Přeji tedy stravitelnou konzumaci!

I.
PODZIMNÍ

POZDRAV

Na zdejší konzervatoři se pěstuje takový pěkný zvyk: kdokoli kohokoli potká, tito jsou povinni vlídně se pozdravit.

Když tenkrát Helena nastupovala do prváku, byla onou tradicí příjemně překvapena. Jakmile poprvé vstoupila do budovy, hned se jí ujali dva starší chlapci, Pepa Škohel a Mario Pokorný, aby ji náležitě přivítali a obeznámili se zdejšími obyčeji. A o dva roky později to pak byla ona sama, kdo se na začátku roku postaral o jinou prvačku, Pavlínu Vránovou. Nebohého ptáčete se jí zželelo, jevílo se stejně vyděšené jako kdysi Helena.

„Podívej, tady si všichni tykáme a automaticky se zdravíme,“ vysvětlovala Pavlíně.

„Aha, dobře,“ píplo děvče s vypoulenýma zelenýma očima. „A to *úplně všichni*?“ ujišťovala se.

Mentorka přisvědčila: „Úplně všichni.“

Do tradičního ředitelova proslovu v sále školy, při němž vítá nováčky i stávající ostřílence, aby jim všem popřál úspěšný školní rok, obzvlášť pak profesorskému sboru pevné nervy, zbývalo ještě pár minut. Kolem Heleny a Páji prošly jazykářky Natálie Horová a Zina, které spolu právě vedly živou debatu o zážitcích z prázdnin.

„Ahoj!“ zaktivovala se hned Pája možná trochu hlasitěji, než sama zamýšlela.

Obě profesorky onen přátelský projev naštěstí pojaly sportovně a s úsměvy od ucha k uchu jednohlasně odpověděly: „D-o-b-r-ý d-e-n!“

„Tak oprava,“ řekla Helena. „Ne *úplně všichni*. Tyhle dvě zrovna patří na opačnou stranu spektra. Ale neboj, to se časem poddá...“

NOVÁ ANGLIČTINÁŘKA

Na hodinu se dostavila většina třídy. Tedy obzvlášť její mužská většina, neboť letošním třetákům byla přidělena nová a hlavně mladá profesorka angličtiny. Velkolepá událost takových rozměrů samozřejmě nezůstane dlouho utajena. A kluci v čele s Bejčkem, Kaftanem a „Janem II.“ si to přislintali jako první, aby obsadili přední lavice.

Helena s Hankou chuděru kantorku zahlédly na chodbě ještě před začátkem hodiny, jak si sama pro sebe cosi šeptá. Nejspíš si nacvičovala úvodní řeč.

Zazvonilo a ti, kteří ji dosud neměli příležitost spatřit, už netrpělivě očekávali, co – nebo spíš kdo – přijde. A ona přišla taková drobná útlá květinka, která vypadala víc jako dívka než jako dospělá paní. Člověk by ji málem posadil na jednu z žákovských židlí, aby s ostatními čekala na tu rachejtli, která sotva udýchá schody do podkrovní učebny.

„Takže tady ji máme, no vida...“ zazněl odněkud zezadu zvědavý polohlas, který byl ale dostatečně hlasitý na to, aby ho každý slyšel, a to včetně hlavní aktérky. Ta se ovšem jen lehce pousmála a se vši zdvořilostí předstírala, že se jí to netýká.

Stoupala si za katedru, přesně doprostřed, a nesměle spustila: „Hello students, my name is Eva Popelková and I am your new English teacher,“ a pak pokračovala česky: „Jak jistě víte, profesorka Malíková odešla do důchodu, a tak teď budete mít mě.“ Sepjala ruce a ve snaze zahnat trému se zhluboka nadechla. „A teď bych byla ráda, kdybyste se postupně představili vy mně. Vezmem to třeba odsud,“ kývla směrem k první lavici zleva, čímž zahájila seznamku.

První byl Kaftan a vedle něj Bejček, který z místa vystrnadil Jolanu, aby si mohl pěkně zblízka a do sytosti prohlížet profesorčinu krásnou tvář (ač nelze s určitostí tvrdit, že to, co si prohlížel, byla skutečně tvář), a který si své neomalené počínání vůči Jolaně odůvodnil slovy: „Chápej, vyšší zájmy.“

Bejček nyní předběhl dokonce i svého souseda Kaftana a v celé své blaženosti zakoktal: „Já... já... já jsem Adam.“

Profesorka se zarazila a bylo na ní znát, jak se snaží ovládnout koutky. Bejček složil dlaně k srdci a nahodil jejím směrem ten nejzamilovanější výraz, jaký jen dovedl. Tak silný kalibr už paní Popelková nevydržela a na zlomek vteřiny odhalila tříď svého pečlivě udržovaný bělostný úsměv.

„Srandičky, srandičky, Romeo! Teď ale vážně, jak se jmenuješ?“

Bejček se bleskurychle zvedl ze židle, narovnal záda a zdvihnul dva prsty pravé ruky k přísaze řka: „Jméno mé ctěné jest Adam Bejček, paní má.“

Dočista zmatena a téměř vyděšena jeho počínáním se profesorka po několika vteřinách hrobového ticha obrátila k Nadě a se znatelným podezřením se optala: „Fakt?“

Naďa kývla. Ale teď už Missis Popelková skutečně nevěděla, jak reagovat. Nejspíš ji nikdo předem nevaroval, na jaký školský útvar že se to vlastně hlásí a jaké vedlejší účinky to s sebou zpravidla přináší. Jak by také mohla tušit, že náplní její práce nebude ani tak *učit*, jako spíš se *pokoušet vychovávat* a stejně jako zbytek profesorského sboru následně *vzdát* i to.

Ve snaze udržet si jakžtakž alespoň první hodinu autoritu, držela rty křečovitě semknuté, leč to ticho bylo zkrátka neúprosne a vůbec celá situace natolik absurdní, že se nakonec vzdala, vybuchla v srdečný smích a vysvětlila: „No, jak už jsem řekla, já se jmenuju Eva.“

Než se však první biblická žena stačila se všemi zdejšími bytostmi postupně seznámit, přednesl Bohouš do éteru: „Evička... Popelka.“ A do svých poznámek si zapsal přesně to, co právě řekl.

Zaslechnuvši zkomoleninu vlastního jména, kterou byla častována od dětství doposud už tak po tisíci, profesorka obrátila oči v sloup a Bohouše opravila: „Když už, tak Popelková, prosím!“ Změřila si jej pohledem a udělala si předběžný obrázek o tom, s kým že má tu čest. Přeskočila Helenu, která byla právě na řadě, a zeptala se provokatéra na jméno: „A kterejpak jsi ty?“

Sylva, sedící o místo před Bohoušem, nečekala ani spolužákova nádechu, mávla rukou a odpověděla za něj: „Tohle je Princ. Bohumír Princ.“

Učitelka se zahleděla do třídnice, kterou měla rozevřenou před sebou, a zamňoukala: „Skoro jako z pohádky, že? Nej dřív Adam a Eva, teď Popelka a Princ...“ Zabodla oči do papíru a s výrazem, jako by právě našla Tutanchámona, téměř vykřikla: „No nekecej! Vy máte dokonce i Krále!“

Ten se probral z postdelirijního limbu, vyskočil z lavice a identifikoval se: „Zde!“ Rozpačitě se rozhlédl po třídě a hledal souvislosti, jež mu unikly. „Koho zabili?“

Úvodní proslov paní Popelkové byl s definitivní platností zmařen. „Tak teď už vám chybí jen královna,“ vzdychla si.

„Vždyť to máte jedno, paní profesorko,“ řekl Kaftan. „V béčku je Vlk a Karkulku k němu taky nemaj.“

Angličtinářka klesla na židli a konečně odhodila své počáteční napětí a obavy. Odteď snad bude komunikovat jako normální tvor s normálními tvory. Ačkoli jak už vyplývá minimálně z této situace, o normálnosti populace ústavu zvaného konzervatoř by se dalo velmi polemizovat.

Jen jediné ještě nová tvář této školy netušila: Bejček se s Kaftanem vsadil, že ji jakožto správný Adam gentleman pozve první na pívko. A hodlá tak učinit hned o přestávce.

GÉČKO

Co svět světem stojí, nebo přesněji řečeno co stojí petlická konzervatoř, stojí také odloučené pracoviště petlické konzervatoře zvané „Géčko“. Odloučené je pouze pár metrů od vchodu do hlavní budovy. Jedná se o hospodu, jejíž umístění je, dalo by se říct, navýsost strategické.

Její název vznikl ze dvou důvodů. Jedním z nich je reklamní transparent písmene G zavěšený hned nad vstupem a druhým

z oněch důvodů je fakt, že na škole jsou učebny kolektivních předmětů značené od A do F.

Ač by na první dojem mohlo Géčko působit jako prachobyčejná putyka, ve skutečnosti z tohoto místa dýchá obrovská nostalgie. Vysedávalo a popíjelo zde už tolik muzikantů! Mnoho z nich jsou dnes zasloužilí učitelé, profesori i starostliví rodiče. Ve svých studentských letech tu z púllitrů a tupláků upíjel Karel Málek, slavný houslový virtuóz a petlický rodák. Také zde působil ladič pian Vašek Ober (a v současné době jeho stejně nezvedená dcera), ba dokonce i všemi obávaný ředitel Bonifác Kobereček. Nehorázných pitek byli účastni pochopitelně i všichni zdejší profesori. Avšak zdaleka nejvíc jich má na kontě Felix Dobroděj (díky čemuž mu už většina studentstva tyká), Petr Pohádka, zástupce Nový a žesťář Jan Kostka.

Géčko je prakticky takové pojítko mezi studenty a profesorským sborem, kterýžto, jak se zdá, má na pivo podobný názor. Hudební umělci všeho druhu zde debatují, přátelí se, zapíjí úspěchy, utápí žal a zahání choroby alkoholem. S plynoucími léty sem přichází noví prváci, další a další generace. A všechny do jednoho zkazí starší ročníky. Koneckonců, legendární Kastalovo pořekadlo praví: *Neexistuje geniální muzikant, který by nechlastal.*

TŘEŤÁCKÁ TROJKA Z TROJKY

Stala se taková zvláštní shoda, které by si Helena obyčejně nevšimla, protože patří k těm šťastlivcům, kteří nemusí dojíždět. Ale zaregistrovala, že Šimonovi, Adamovi a Julovi se nyní z nějakého důvodu říká *Třeťácká trojka z trojky*.

Šlo o zalézací pořádek na internátě, jehož složení bylo přímo ďábelské a smrtící. *Tři* rošťáci z *třetího* ročníku sídlící v pokoji číslo *tři*. Každému bylo hned jasné, že tohle nemůže dělat dobrotu. Vychovatelka, která měla na svědomí letošní rozpis, mu-

sela být buď nová, anebo měla přinejmenším velkou odvahu. Ti hoši by přivedli do blázince i leckterého psychiatra. A proto když se o těchto třech jménech bydlících v trojce dozvěděl druhák Prokop Bobko, zhroutil se a začal bít hlavou o zem. Jeho pokoj totiž s hnízdem neřesti sousedil.

Když už padla zmínka o psychiatrech, ono chvíli trvalo, než si všichni zvykli. Čas od času byly vychovatelky i uklízečky upozorovány, jak míří směrem k nedaleko sídlícímu specialistovi. Snad se už ale s touto životní rolí mučednic ztotožnily a vyrovnaly se i s újmou na duši, způsobenou věčným kraválem a nevybíravým chováním. Tvůrčí potenciál, bohémský způsob života, elán šilence, jenž je muzikantovi vlastní (neboť jen šílenec má schopnost cvičit pět hodin v kuse), toto vše ve spojení s nezodpovědnou životosprávou charakterizuje drtivou většinu místního osazenstva. S největší patrností si všechny zdejší vychovatelky vypěstovaly odolnost vůči oněm škodlivým vlivům. Nebo si dost možná prostě pořídily kvalitní špunty do uší. Jejich letitá zkušenost jim velí nepřepínat vlastní síly. A vědí už, že i decibely linoucí se z horních pater a výrazně převyšující hranici slušnosti spadají v případě muzikantů do normálu a že každá snaha o nápravu by beztak přišla vniveč. Nezahýbal by s nimi výbuch atomové bomby, neboť je už nevyvádí z rovnováhy opravdu nic a ani tohle nic by jim nestálo za to být jen odklonit zrak od pletení, natož pak vyjít schody a zjišťovat, kdo dělá ten bordel.

Šimon Kaftan

Přezdívka: Šemík, případně Kaštan.

Obor: trubka, pozoun.

Charakter: společenský tvor, ukecaný provokatér.

Zvláštní znamení: hlasitý, hodně hlasitý!

Při vyslovení toho jména se automaticky každému vybaví bramborová válka ve školní jídelně či nějaká recese jako onehdá, když

se s ostatními trumpetáky *unisono* vyčůral z balkónu, na němž právě odehráli fanfáry k uvedení městských výročních slavností. Rámus páchal stejně tak svým nástrojem, jakož i vlastními hlasivkami nebo s pomocí jakéhokoli předmětu, který byl zrovna po ruce, a to od pokliček na hrnce až po lehký kulomet.

Nebyl by to on, kdyby minimálně jednou za pololetí nepoculchal nervový systém některého z profesorů, jehož jméno si na kusu lístečku vždy předem náhodně vylosoval z klobouku. Činil tak poté jakýmkoli myslitelným i nemyslitelným způsobem. Třeba sáhodlouhým žvaněním o nějaké kravině. Takto dokázal chrlit jedno souvětí za druhým nejméně půl hodiny. A když byl zrovna ve formě, i hodinu. Jeho posledním tématem před minulými letními prázdninami byl *pohlavní dimorfismus kudlank nábožných*. S oblibou provokoval třeba strkáním si tužek do nosních a ušních otvorů nebo nasazením strnulého úsměvu a vypoulením očí po celou dobu profesorova výkladu.

V druháku se probírala *sonátová forma*. Profesorka Malá byla taková dobrá vstřícná duše, ovšem bez velkého sebevědomí. Takže když jí Kaftan náhle skočil *do oblasti druhého tématu* se superdůležitou informací, že mají na dvorku dominantní slípku, která šikanuje ostatní slepice a vyklovává kohoutovi žrádlo ze zobáku, neměla již nejmenší šanci svůj výklad uhájit.

Adam Bejček

*Přezdívk*a: Bejk, Bejkárna.

Obor: bicí, skladba.

Charakter: třídní bavič.

Zvláštní znamení: Působí tak nějak zmateně.

Další umělec. Kaftanův nejlepší kamarád. Ti dva se vždy s oblibou předháněli, kdo vymyslí větší kašpařinu. Třeba takhle jednou v prváku Bejček vyhecoval Kaftana k souboji o silnější skřek. Zvuky linoucí se celou budovou se jednoduše nedaly

popsat. Snad ani vykrmený vepř honěný po dvorku se sekyrou v patách by nebyl s to vyvinout řev Kaftanovy intenzity. Jemu se samozřejmě nemohl rovnat nikdo, ale už jen ten nápad kdo s koho vyvolal nevídané pozdvižení. K upoutání pozornosti širokého obecnstva totiž stačil už jen pouhý fakt, že se utkání konalo na chodbě přímo před ředitelnou.

Z nějakého prazvláštního důvodu Adam zaujímal pózu nechápajícího tvora. Pakliže byl Šimon člověk spontánního ražení, Adam byl Spontánnost sama. Kolikrát něco plácnul a až dlouho poté mu došlo co. Roztomilý kukuč snoubící se s přitroublým selským výrazem ho činil přímo neodolatelným. Nádherná podívaná na něj byla v momentech, kdy nepobíral výklad, a když pak následoval blažený úsměv rozpínající se po celé šíři jeho obličeje, jakmile pochopil. Tedy o mnoho později než všichni ostatní.

Záliby? Jakákoli recese. Jednou přišel se značným zpožděním na hodinu literatury s tím, že měl na práci něco neodkladného. V jedné ruce držel šroubovák a v druhé ceduli s nápisem: *Pozor! Vysoké napětí!*

Profesorka Hlavatá čtyřikrát po sobě zalapala po dechu, ale nakonec se nezmohla na slovo a s oněmělými ústy sledovala, jak si Adam, ledově klidný, odkládá batoh, pracovní náčiní i ceduli a uvelebuje se na svém místě.

Julius Cejnar

Přezdívká: Julius Caesar (jak jinak, že?).

Obor: zpěv.

Charakter: charismatik se smyslem pro inteligentní humor.

Zvláštní znamení: Nesnáší majonézu.

Julius z paralelky. Byl poněkud odlišného rázu nežli předešli dva zmiňovaní. Avšak sranda s ním každopádně byla ohromná.

Sice vypadal jako klidás, ale když na to přišlo, byl výtečným společníkem, pokud šlo o vytríbený typ legrace.

Heleně utkvěla na Julu jedna taková milá vzpomínka. Vracel se zrovna z oběda na hodinu oboru, a protože nechtěl, aby mu při zpěvu byla z úst cítit právě pozřená hrachová kaše na cibulce s vejcem a kyselou okurkou, postavil se doprostřed vestibulu, rozhodil rukama a zde přítomných se dotázal: „Nemáte někdo žvýkáci pryž?“

Nejvíce se asi přátelil s Vladanem Králem, který byl dosti příznačně jmenován předsedou studentstva ve školské radě. Rozhodujícím parametrem jeho zvolení bylo pochopitelně jméno.

Těžko říct, jak moc rodiče přemýšleli, když svému dítěti s příjmením „Král“ udělili křestní jméno „Vladan“. Světe, div se, nebyl na tom však zdaleka nejhůř. Ve stejném ročníku se nacházela i nějaká Nora Vlková (sestra Ferdy Vlka chodícího tamtéž). Chuděře holce pak nikdo neřekl jinak než „Vlčí jáma“.

Tenkrát, když se ale přišlo s nápadem založit onu školskou radu, nechal ředitel Kobereček rozdat formuláře, aby do nich studenti zapsali jméno svého favorita. Většině to bylo naprosto fuk, a protože se jednalo o zcela dobrovolný demokratický akt, vyplněných papírů se nakonec sešlo poskovnu. O to legračněji pak musela ve výsledku působit skutečnost, že drtivá většina voličů pocházela ze třetího ročníku. I když byl Julius Cejnar alias Julius Caesar jedním z dvou horkých kandidátů, patřila mu menšinová podpora, větším dílem bylo hlasováno pro Vladana Krále. To ale jejich přátelství nikterak neohrozilo.

Hned po zveřejnění výsledků se šli kluci znesvéprávnit. Odpoledne pak školou rezonovalo halekání a výkřiky jako „Krále na trůn!“ a podobně. Odnepaměti platí, že muzikanti si vždy dokáží najít důvod ke slavení a s ním spojenému nadměrnému užití alkoholických nápojů.

Zatímco Král měl *vladařinu* v krvi, Cejnar byl zase neoddiskutovatelným přeborníkem na kanadské žertíky. To si takhle jednou počíhal na uklízečku Libušku, která zrovna odstavila

kbelík s mopem a šla na záchod. Než se vrátila zpátky, měla v kýbli s vodou a saponátem přimíchané dvě limonády z automatu. Lepila pak celá chodba.

U HELENY NA ZAHRADE

Rodiče Heleny odjeli k moři. Helenu by bývali vzali s sebou, jenže ona už se cítila dostatečně velká na to, aby zůstala doma sama. A protože máma a táta věděli, že se Helena (natož pak starší sestra Marta, která už bydlela ve svém) s nimi nikam nechystá, vybrali si termín mimo hlavní sezónu. Ale nejen proto. V Egyptě je teplo celoročně, ovšem léto v oné oblasti je pro turisty pocházející z mírného pásma přímo pekelné. A teplotní šok bývá právě tou příčinou, proč si odvážejí zpátky do své domoviny takzvanou „faraonovu pomstu“ (tedy pokud nemoc neprodělají už tam). Poučení z minula touto zkušeností, vyrazili Helenini rodiče až v září.

Jenže září zas nebylo příliš šikovné v tom ohledu, že právě dozrávala jablka a hrušky. A tak zůstal sběr jádrovinových plodů ryze na Heleně. Inu, ryze... nakonec vlastně ne.

Protože byl „bejvák prázdněj“, sezvala Helena několik svých přátel na pařbu. Nepředstavujte si však pod tím pojmem párty v americkém stylu, nýbrž jen takovou decentní ožiračku během grilování a... ano, následné očasávání zmíněných ovocných stromů.

Matyášovi bydlí na vsi poblíž Petlic. Na svých rozsáhlých pozemcích už pěstovali všelicos. Od typických zemědělských plodin až po okrasné cizokrajné dřeviny.

Helena pamatuje doby, kdy jako malá se ségrou a rodiči kousek za statkem (říkalo se „za barákem“) okopávali brambory. Pamatuje také doby, kdy v místech, co teď stojí krytý bazén a pergola s grilem, pěstovali a urputně pleli mrkev, cibuli, ředkvičky, květák a petržel. Taký česnek, který spolu s kukuřicí

skladovali zavěšený na tyči v kotelně. Kde dřív stál kurník, tam jsou dnes tři garáže pro tři auta. Kde se dřív promenádovala drůbež, dnes stojí skleník s banánovníky (pravidelně plodícími) a venkovní ostrůvek s trvalkami a citrusovými stromky. A prostranství před hlavním vstupem dominuje jezírko s vodotryskem, specializovanou filtrací, vodními rostlinami, šneky a kojkapříky.

Nejdřív přišly holky Jolana s Terkou. Po nich dorazili současně Draženka, Hanka, Robin, Vladan a osm litrů vína. Pár minut poté se svým horským kolem dopravila na místo Maruška. Vašek a Silvestr přijeli autobusem a dovezli naložené maso na gril. A jako poslední Zuzana (což je u ní vcelku zvykem).

Život na vesnici má dvě zásadní nevýhody:

1) Všechno je daleko. Zapomenete-li některou položku ze svého nákupního seznamu, třikrát si rozmyslíte, zda si pro ni zajedete do města, nebo se na to vykašlete. Nejbližší krám je totiž vzdálen pět kilometrů. Nedejbože abyste dostali infarkt. Než si pro vás ze špitálu dojedou, můžou rovnou cestou nabrat koronera s funebrákem.

2) Komáři.

Zažehl se oheň a na rošt se naskládalo maso. Zatímco se kluci ujímali grilu, hostitelka připravovala kávu. Doma objevila jeden pytlík brambůrků a přinesla jej spolu s hrnky horkého nápoje na proutěném podnosu. Vrátila se pro sklenky na víno a štamprlata na ostřejší pití. Uvědomila si pak, že nemá ještě talířky, příbory, hořčici, kečup a křen. A do třetice se vracela pro chleba, lžičky a cukr do kafe.

Kafe zatím vystydlo.

Maso od kluků a světlé klobásy od Heleny byly hotové. Teprve teď dorazila Zuzana.

A pak už se jen jedlo, pilo... a pilo... a pilo...

S přibývajícími promile v krvi přibývalo i vtipů a decibelů vložených do smíchu těm vtipům (a v tomto ohledu zas má vesnice výhodu – sousedy to nenasere). Terka si vzpomněla i na pár fórů ze svého dětství, které dnes už nikomu vtipné nepřijdou, ovšem s určitým množstvím vstřebaného alkoholu jde všechno.

Jolana začala recitovat *Máj*.

Na Draženku v jednu chvíli přišel nostalgický splín kvůli nedávnému úmrtí jejího perského kocoura, kterému říkala „Don Číčo“.

A na Robina přišlo „kyselo“. Vybral celou zásobu toaletáku.

Pustilo se rádio. Silvin vyzval Hanku k tanci a tančili polku, což ve stavu, kdy se výrazně motáte, vypadá vskutku velice zajímavě a radikálně. Tím spíš když tu polku tančíte na pomalou písničku v třídobém taktu.

Vladan si vzpomněl, že ještě nedonesl třídní tu omluvenku, kvůli které ho uhání už dva týdny.

Vašek se chlubil svými novými značkovými brýlemi. Měly jenom takový zanedbatelný nedostatek: moc na ně neviděl.

Zuzana z kapsy vyndala krabičku s došlou kalafunou a začala jí sprostě nadávat.

Maruška zbodla půl misky brambůrků a následně si prohmatávala neexistující špeky, které na sobě pozorovala jen ona sama.

Jakmile opilost návštěvníků překročila důstojnou hranici, zdvihl Silvin štafle opřené o zeď baráku a z vlastní iniciativy šel na hrušky. Ostatní ho následovali.

Ke sklizni však byl zapotřebí nejen žebřík, ale vzhledem k aktuální fázi dne i baterka. Helena doma našla tři. Holky svítily a kluci lezli po větvích a trhali zralé plody. Div že se nikomu nic nestalo.

Když byla hrušeň odrbána a dvě větve zlámané, přelezlo se na jabloň. Ta už nebyla tak vysoká, takže se štafle zužitkovaly pouze sporadicky.

A pak už si Helena nic dalšího nepamatovala.

Bylo nekřesťansky brzy ráno. Ještě neopadla ani mlha a Helena se probudila schoulená s hlavou složenou na Vladanově hrudníku. Promnula si oči a zjistila, že všichni usnuli v trávě pod jabloní. Robin se Silvinem leželi proti sobě a každý jednou rukou objímal bedýnku s jablky. Jolka, Dráža a Hanka byly už vzhůru. Šly na špacír po dolním sadu peckovinových stromů a cestou si škrábaly kousance od komárů. Všichni ostatní, rozestí po zahradě, se nadále vznášeli v říši ovocných snů. Zuzana se probudila jako poslední (zase).

NÁSTĚNKY

Nástěnky existují dlouho. A i přes tuto přetechizovanou dobu jsou kupodivu stále živoucí. Na každé škole a taky na téměř všech pracovištích. Obzvláště oblíbené však byly za komunistů. Tehdy nejspíš zažily dobu největšího rozmachu.

Na konzervatoři jich bylo hned několik.

První, na kterou měl člověk možnost narazit, byla ta ve vestibulu. Sloužila studentům k zanechávání všemožných vzkazů. Sociální síť se rozjely až v pozdějších letech a v této chvíli studentstvo ještě komunikovalo hmatatelnou formou vlastnoručně vytvořených písemností. Byly zde k nalezení inzeráty těch, co prodávali své již nepotřebné učebnice, a rovněž těch, co je poptávali. Byly tu vzkazy všeho druhu. (Třeba: „Hele, Jeníčku, máš zavolat Mařence. Postrádá tvoje telefonní číslo.“) A byla zde připevněná také milostná psaníčka, jejichž majitelům bylo buřt, že si je může kterýkoli zvědavec přečíst. Také třeba vtipné obrázky, které měly pobavit každého bez rozdílu. Vyskytovaly se zde i raritní vzkazy typu:

JEŽÍŠEK EXISTUJE A MY VÍME, KDE BYDLÍ nebo KRÁVA
SNÁŠÍ HRANATÁ VEJCE případně DESATERO RAD PRO
MÍSTNÍ PACIENTY.

V desateru stálo následující:

- 1) AŽ RÁNO VSTANEŠ, NEZAPOMEŇ OTEVŘÍT OČI.
- 2) UDĚLEJ SI KAFE, PŘIDEJ DO NĚJ RUM (IDEÁLNĚ PŮL NAPŮL, DLE POTŘEBY VÍC RUMU).
- 3) ROZEVŘI NOTY.
- 4) UDĚLEJ SI DRUHÉ KAFE. POSTUP PŘÍPRAVY OPAKUJ. VIZ BOD 2.
- 5) IGNORUJ EXISTENCI ČASU A PRAVIDELNÝ ROZVRH.
- 6) NAMÍSTO TOHO CVIČ ZHRUBA PĚT HODIN (EXISTENCI ČASU PŘECI IGNORUJEŠ). BEZ PAUZY.
- 7) SEZOBNI PRÁŠEK NA NERVY A ZALEJ PIVEM.
- 8) DEJ SI DALŠÍ PIVO... U PIVA ZŮSTAŇ. (ROVNĚŽ SE PŘIPOUŠTÍ DALŠÍ KAFE S RUMEM.)
- 9) POBLIJ SCHODY INTERNÁTU.
- 10) UPADNI DO KÓMATU. NEZAPOMEŇ SI PŘITOM LEHNOUT!

Před ředitelnou byla nástěnka. Nikdo její obsah nečetl, ač byla vždycky plná. Naopak nástěnka na bicárně zela prázdnotou. Vedoucí oddělení profesor Glásl nikdy nic na ten *kus korku* neshpendlil. Ze zásady a osobního přesvědčení. A protože nesnášel komunisty.

A vůbec. V chodbě každého oddělení byla velká nástěnka, na niž se psalo a vyvěšovalo cokoli dle potřeby. Na klavírním oddělení byl každý týden prázdný list, na nějž se připisovali sami účinkující, aby tak společnými silami zplodili program příštího semináře. Tedy ti, kteří měli zrovna nastudovaný repertoár a potřebovali si ho obehřát... A každý, kterému přikázal jeho profesor klavíru se na seznam „dobrovolně“ napsat.

Další zajímavou nástěnku vlastnil přímo profesor Halaš. Ve své třídě měl tabulku s pohyblivými papírovými proužky, na nichž byla psána jména jeho studentů. A se jmény manipuloval každý týden dle aktuální úspěšnosti jejich nositelů. Klavíristé si

pak připadali jak dostihoví koně. Byl to pro ně mírně stresující faktor... Iritující faktor... Některým se ještě mnoho let po ukončení studia zdály noční můry o nástěnce.

HOPSAKOULE

Ještě, než začalo vyučování, seděli už Šimon Kaftan, Adam Bejček a Patrik Gabaj na Céčku. Jako čtvrtá, pátá a šestý v pořadí dorazili Zuzka Palanová s Helenou Matyášovou a hned za nimi Aleš Exner.

„Ale, ale – Alešek!“ zvolal Patrik, vida provinilce, jenž mu od minulého čtvrtka stále ještě dlužil hotovost za paklík cigaret.

„Sorry, já vím, že jsem debil... Omlouvám se, kaju se... Ale nemám,“ krčil se Aleš.

„Bože, kuřáci! Věčně švorc a ještě smrděj,“ protáčela oči Zuzana. „Ten čoud vás jednou přivede do hrobu.“

„Tam skončí každěj, Zuzanko,“ odvětil Patrik „ale tadytoho troubu přivedu do hrobu já, jestli se nenaučí vracet prachy. Není to poprvý, že Alešku? Na kolik že už mě přišel tvůj sponzoring?“ otočil se zase k Alešovi a hodil po něm hopsakouli. Ten ji vzápětí po Patrikovi mrštil nazpět.

Těžko říct, jak to celé začalo, ale z nějaké pohnutky se Bejček pokoušel trefovat Patrikovou hopsakoulí do vnitřní části Kaftanova pozounu. Hopsakoule při každém nárazu zasvětlovala střídavě červenou a modrou barvou. V odrazu korpusu nástroje pak celý výjev působil, jako by zapli blikající vánoční řetěz pochybné kvality, zakoupený na nějakém nelegálním tržišti. Takto si kluci hráli ještě po příchodu profesora Košatého, jenž zahájil hodinu dějin kultury obecnou definicí novověku a jenž jejich počínání chvíli toleroval.

„Hm-ehm. Vy dva mě už začínáte vytáčet, chlapci,“ ohradil se konečně.

Bejček s Kaftanem se v tu ránu ukáznili. Šimon složil pozoun

do futrálu a hopsakouli vrazil do dlaně Adamovi, který ji dále přeposlal původnímu majiteli Patrikovi.

Hm-ehm stálo v Bohoušových poznámkách. Autor zaznamenal sousedčin pohled a následný údiv, a aniž by se dotyčná zeptala, rovnou své pohnutky okomentoval: „Pro jistotu vždy a všechno. U Košatýho především!“ zdůraznil.

„Ty jseš ale játro!“ smála se Sylva.

Během následujících pěti minut si kluci našli jinou zábavu. Patrik vytrhnul ze sešitu stránku, s jejímž obsahem byl evidentně nespokojen, zmuchlal ji a hodil po Šimonovi. Šimon pak zase po Patrikovi a nakonec Patrik po Adamovi. V momentě, kdy se Košatý otáčel od tabule zpátky směrem k třídě, zahlédl papírovou kouli v letu a zaburácel: „A dost! Chováte se jak malí spratci, tak vás jako ty malý spratky budu muset rozsadit!“ Patrik skončil nejdál vlevo, Adam nejdál vpravo a Šimon úplně vzadu.

Za chvíli však z poslední lavice letěla přes celou třídu hopsakoule zabalená v papíru a přistála Bejčkovi na hlavě, doprovázena pokřikem: „Nic nás nerozdělí!“

Tento skandální a nanejvýš opovážlivý počín měl za následek návštěvu ředitelny a ústní zkoušení z novodobých dějin navrch, a to hned příští hodinu.

LESNÍ PŘÍHODA

Cejnar slavil narozeniny. A protože už měli muzikanti trochu upito, vydali se spolu na noční procházku lesem. Pracovně se to nazvalo „stezka odvahy“.

Helena cestou vymyslela básničku. Text se rychle ujal a brzy jej do pochodu vytruboval celý kolektiv: